Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)

της 22ας Μαΐου 2014*

«Αίτηση αναιρέσεως — Ανταγωνισμός — Συμπράξεις — Αγορά των πλαστικών βιομηχανικών σάκων — Ενιαία και διαρκής παράβαση»

Στην υπόθεση C-35/12 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 24 Ιανουαρίου 2012,

Plásticos Españoles SA (ASPLA), με έδρα την Torrelavega (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τους E. Garayar Gutiérrez, M. Troncoso Ferrer και E. Abril Fernández, abogados,

αναιρεσείουσα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι:

η **Ευρωπαϊκή Επιτροπή,** εκπροσωπούμενη από την F. Castilla Contreras και τον F. Castillo de la Torre, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Borg Barthet, πρόεδρο τμήματος, E. Levits και M. Berger (εισηγήτρια), δικαστές,

γενική εισαγγελέας: E. Sharpston

γραμματέας: L. Carrasco Marco, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 15ης Ιανουαρίου 2014,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

Απόφαση

1 Με την αίτηση αναιρέσεως η Plásticos Españoles SA (ASPLA) ζητεί να αναιρεθεί η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης ASPLA κατά Επιτροπής (T-76/06, EU:T:2011:672, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή της με αίτημα τη μερική ακύρωση της αποφάσεως C(2005) 4634 τελικό της Επιτροπής, της 30ής Νοεμβρίου 2005, σχετικά με διαδικασία του άρθρου [81 ΕΚ] (Υπόθεση COMP/F/38.354 — Βιομηχανικοί σάκοι) (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), καθώς και την ακύρωση ή, επικουρικώς, τη μείωση του προστίμου που της επιβλήθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση.

Το ιστορικό της διαφοράς και η προσβαλλόμενη απόφαση

2 Η αναιρεσείουσα είναι ισπανική ανώνυμη εταιρία, η οποία από το 1982 παράγει και εμπορεύεται ευρύ φάσμα προϊόντων από πλαστικό, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται και οι βιομηχανικοί σάκοι. Είναι θυγατρική της Armando Álvarez SA (στο εξής: Armando Álvarez), ισπανικής εταιρίας η οποία το 2002 κατείχε ποσοστό 98,6 % του κεφαλαίου της αναιρεσείουσας.

3 Τον Νοέμβριο του 2001 η British Polythene Industries plc ενημέρωσε την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων για την ύπαρξη συμπράξεως στον τομέα των βιομηχανικών σάκων (στο εξής: σύμπραξη).

4 Κατόπιν ερευνών τις οποίες διενήργησε τον Ιούνιο του 2002, η Επιτροπή κίνησε στις 29 Απριλίου 2004 τη διοικητική διαδικασία και εξέδωσε ανακοίνωση αιτιάσεων κατά πλειόνων εταιριών, στις οποίες περιλαμβάνονταν, μεταξύ άλλων, η αναιρεσείουσα και η Armando Álvarez.

5 Η Επιτροπή εξέδωσε στις 30 Νοεμβρίου 2005 την προσβαλλόμενη απόφαση, στο άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο j, της οποίας διαπιστώνεται ότι η αναιρεσείουσα και η Armando Álvarez παρέβησαν το άρθρο 81 ΕΚ συμμετέχοντας, από την 8η Μαρτίου 1991 έως την 26η Ιουνίου 2002, σε σύνολο συμφωνιών και εναρμονισμένων πρακτικών στον τομέα των πλαστικών βιομηχανικών σάκων στο Βέλγιο, στη Γερμανία, στην Ισπανία, στη Γαλλία, στο Λουξεμβούργο και στις Κάτω Χώρες, οι οποίες αφορούσαν τον καθορισμό των τιμών και την κατάρτιση κοινών προτύπων υπολογισμού των τιμών, τον καταμερισμό των αγορών και την κατανομή ποσοστώσεων στις πωλήσεις, τον καταμερισμό πελατών, συμφωνιών και παραγγελιών, τη συντονισμένη υποβολή προσφορών σε ορισμένους διαγωνισμούς και την ανταλλαγή ατομικών πληροφοριακών στοιχείων.

6 Για τον λόγο αυτό, η Επιτροπή επέβαλε στην αναιρεσείουσα και την Armando Álvarez, με το άρθρο 2, πρώτο εδάφιο, στοιχείο h, της προσβαλλομένης αποφάσεως πρόστιμο 42 εκατομμυρίων ευρώ, για την καταβολή του οποίου οι δύο εταιρίες κρίθηκαν αλληλεγγύως και εις ολόκληρον υπεύθυνες.

Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

7 Η αναιρεσείουσα άσκησε προσφυγή κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 24 Φεβρουαρίου 2006. Με την προσφυγή της ζητούσε κατ' ουσίαν την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως καθόσον την αφορούσε ή, επικουρικώς, τη μείωση του ποσού του προστίμου που της επέβαλε η Επιτροπή.

8 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προέβαλε πέντε λόγους ακυρώσεως. Οι τρεις πρώτοι λόγοι ακυρώσεως αφορούσαν τα πραγματικά στοιχεία καθόσον αντλούνταν από εσφαλμένη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών όσον αφορά, πρώτον, την έκταση της συμπεριφοράς της αναιρεσείουσας, δεύτερον, τον ορισμό της αγοράς των προϊόντων και, τρίτον, τα μερίδια αγοράς που χρησιμοποιήθηκαν ως βάση για την επιμέτρηση των προστίμων. Ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως αφορούσε παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ και παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου, καθόσον η Επιτροπή είχε χαρακτηρίσει την παράβαση ενιαία και διαρκή. Ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως

αντλούταν από παράβαση των εφαρμοστέων διατάξεων για την επιμέτρηση των προστίμων καθώς και από παραβίαση των αρχών της ισότητας και της αναλογικότητας κατά τον καθορισμό του ποσού του προστίμου που επιβλήθηκε στην αναιρεσείουσα.

9 Το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή στο σύνολό της.

Τα αιτήματα των διαδίκων και η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

10 Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·

— επικουρικώς, να μειώσει ουσιωδώς το ποσό του προστίμου που της επέβαλε η Επιτροπή, και

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

11 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως, και

— να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

12 Με απόφαση του προέδρου του έκτου τμήματος του Δικαστηρίου της 15ης Μαΐου 2013, ανεστάλη η εκδίκαση της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως έως το πέρας της δίκης επί των υποθέσεων επί των οποίων εκδόθηκαν οι αποφάσεις Gascogne Sack Deutschland κατά Επιτροπής (C-40/12 P, EU:C:2013:768), Kendrion κατά Επιτροπής (C-50/12 P, EU:C:2013:771) και Groupe Gascogne κατά Επιτροπής (C-58/12 P, EU:C:2013:770). Η διαδικασία επαναλήφθηκε μετά τη δημοσίευση των ως άνω αποφάσεων στις 26 Νοεμβρίου 2013.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

13 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πάσχει πλάνη όσον αφορά τον νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών και τις συνέπειες του χαρακτηρισμού αυτού κατά την εφαρμογή της έννοιας της ενιαίας και διαρκούς παραβάσεως στην περίπτωσή της.

14 Κατά την αναιρεσείουσα, πρώτον, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε, στις σκέψεις 30, 31 και 33 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σε τρία σφάλματα όσον αφορά τη συμμετοχή της αναιρεσείουσας στις παραβάσεις που είχαν σχέση με τον τομέα των σάκων «ανοικτού στομίου». Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο στηρίχθηκε συναφώς σε μαχητά τεκμήρια, μολονότι από τις διαθέσιμες ενδείξεις, ήτοι τη μη συμμετοχή της στις συζητήσεις σε περιφερειακό επίπεδο κατά τη διάρκεια των οποίων θίγονταν τα ζητήματα σχετικά με τους εν λόγω σάκους, όχι μόνο προέκυπταν αμφιβολίες ως προς τη συμμετοχή της στη σύμπραξη, αλλά θα μπορούσε να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η ίδια δεν είχε μετάσχει σε αυτήν.

15 Δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε επίσης εσφαλμένα ότι η αναιρεσείουσα συμμετείχε στην παράβαση όσον αφορά τον τομέα των «blockbags», μολονότι από τις διαπιστώσεις στις οποίες προέβη στις σκέψεις 44 έως 52 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι οι ενδείξεις που

εκτίθενται στις σκέψεις αυτές τείνουν να αποδείξουν ότι η αναιρεσείουσα δεν συμμετείχε στις σχετικές με το προϊόν αυτό συζητήσεις και, άρα, ότι δεν είχε εμπλακεί στις αντίθετες προς τους κανόνες του ανταγωνισμού συμπεριφορές σχετικά με αυτό.

16 Τρίτον, από τα αποδεικτικά στοιχεία που έλαβε υπόψη το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 67 έως 69 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, δεν μπορεί να αποδειχθεί ότι η αναιρεσείουσα, ακόμα και αν ληφθεί υπόψη η συμμετοχή της σε ορισμένες συναντήσεις κατά τις οποίες συζητήθηκαν παραβατικές συμπεριφορές, γνώριζε ή έπρεπε να γνωρίζει ότι οι συμπεριφορές αυτές εντάσσονταν στο γενικό σχέδιο συμπαιγνίας της συμπράξεως που περιγράφεται στην προσβαλλόμενη απόφαση.

17 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι απαράδεκτος, καθόσον πλήττει την εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

18 Προκειμένου να εκτιμηθεί ο υπό κρίση λόγος αναιρέσεως, καθόσον αντλείται από πλάνη του Γενικού Δικαστηρίου κατά τον νομικό χαρακτηρισμό των προσκομισθέντων ενώπιόν του αποδεικτικών στοιχείων, πρέπει να υπομνησθεί το περιεχόμενο των διαλαμβανόμενων στην προσβαλλόμενη απόφαση αιτιάσεων εις βάρος της αναιρεσείουσας.

19 Όπως επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 57 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά πολυδιάστατη σύμπραξη με αντικείμενο πλείονα είδη σάκων και εκτεινόμενη σε πολλές γεωγραφικές περιοχές. Κατά την περιγραφή της συμπράξεως που εκτίθεται στην αιτιολογική σκέψη 444 της ίδιας αποφάσεως, χαρακτηριστικό της διαρθρώσεώς της ήταν «μία κεντρική ομάδα [...] και υποομάδες ορισμένης περιφέρειας ή λειτουργικού αντικειμένου […] κατά τα φαινόμενα διακριτές μεταξύ τους», ενώ το σύνολο είχε «συνεκτική και συντονισμένη δομή όπως αποδεικνύει ιδίως σύνολο στοιχείων». Όπως τόνισε το Γενικό Δικαστήριο, η Επιτροπή δεν προσήψε στις επιχειρήσεις προς τις οποίες απευθύνεται η εν λόγω απόφαση ότι είχαν συμμετοχή σε όλες τις εκφάνσεις της συμπράξεως, αλλά ότι είχαν καθεμία «διαφορετικού βαθμού» συμμετοχή σε αυτή.

20 Όσον αφορά τον βαθμό συμμετοχής της αναιρεσείουσας στις παραβατικές συμπεριφορές οι οποίες περιγράφονται στην προσβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο, αφού εξέτασε το σύνολο των επιχειρημάτων που προέβαλε η αναιρεσείουσα, διαπίστωσε στη σκέψη 63 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι η αναιρεσείουσα αντέκρουε κατ' ουσίαν αιτίαση την οποία η προσβαλλόμενη απόφαση δεν περιείχε, ήτοι αιτίαση σχετικά με συμμετοχή στο σύνολο των υπερεθνικών, περιφερειακών και λειτουργικών εκφάνσεων της συμπράξεως. Επ' αυτής της βάσεως, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι από τα προκομισθέντα ενώπιόν του αποδεικτικά στοιχεία δεν ήταν δυνατόν να αποδειχθεί ότι ο βαθμός εμπλοκής της αναιρεσείουσας ήταν διαφορετικός από εκείνον που της καταλόγισε η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση, δεδομένου ότι η συμμετοχή αυτή βεβαιώνεται από σειρά αρκούντως σαφών και συγκλινουσών ενδείξεων.

21 Όσον αφορά την προσχώρηση στη σύμπραξη, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε στη σκέψη 70 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι ορθώς η Επιτροπή συμπέρανε ότι η αναιρεσείουσα, μολονότι δεν μετείχε στις υποομάδες, εντούτοις εμπλεκόταν στην όλη σύμπραξη. Το Γενικό Δικαστήριο αιτιολόγησε την εκτίμηση αυτή τονίζοντας ιδίως, στη σκέψη 68 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η αναιρεσείουσα είχε μετάσχει στο κεντρικό επίπεδο της συμπράξεως, δηλαδή σε επίπεδο στο οποίο δίνονταν οι κατευθύνσεις.

22 Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η αναιρεσείουσα, η εκτίμηση αυτή των αποδεικτικών στοιχείων συνάδει με πάγια νομολογία, κατά την οποία η ύπαρξη παραβατικής συμπεριφοράς μπορεί να συναχθεί από ορισμένο αριθμό συμπτώσεων και ενδείξεων οι οποίες, συνολικά θεωρούμενες, μπορούν να αποτελέσουν, ελλείψει άλλης εύλογης εξηγήσεως, απόδειξη περί παραβιάσεως των κανόνων του ανταγωνισμού (αποφάσεις Aalborg Portland κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-204/00 P, C-205/00 P,

C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P και C-219/00 P, EU:C:2004:6, σκέψη 57, καθώς και Sumitomo Metal Industries και Nippon Steel κατά Επιτροπής, C-403/04 P και C-405/04 P, EU:C:2007:52, σκέψη 51).

23 Καθόσον η αναιρεσείουσα επιχειρεί να υποστηρίξει ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που εξέτασε το Γενικό Δικαστήριο είναι ασαφή, ανεπαρκώς ακριβή και μη συγκλίνοντα προς στήριξη των συμπερασμάτων στα οποία κατέληξε το δικαιοδοτικό αυτό όργανο, υπενθυμίζεται ότι η εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου εκτίμηση της αποδεικτικής ισχύος των στοιχείων της ενώπιόν του δικογραφίας δεν αποτελεί, με την επιφύλαξη της παραβάσεως των κανόνων περί του βάρους αποδείξεως και της διεξαγωγής των αποδείξεων καθώς και της παραμορφώσεως του περιεχομένου των εν λόγω στοιχείων, νομικό ζήτημα το οποίο υπόκειται, ως τέτοιο, στον αναιρετικό έλεγχο του Δικαστηρίου (απόφαση FLSmidth κατά Επιτροπής, C-238/12 P, EU:C:2014:284, σκέψη 31 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

24 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι ο πρώτος λόγος που προέβαλε η αναιρεσείουσα προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

25 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο στη σκέψη 115 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, απορρίπτοντας ως απαράδεκτο, επειδή ήταν νέο, το επιχείρημα το οποίο η ίδια προέβαλε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι η Επιτροπή είχε υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, επειδή υπολόγισε το μερίδιο αγοράς της αναιρεσείουσας όχι βάσει των δικών της πωλήσεων, αλλά προσμετρώντας επίσης σε αυτό τις πωλήσεις της Armando Álvarez, η οποία ήταν η μητρική της εταιρία.

26 Επί της ουσίας, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι, εφόσον πρέπει να διακρίνεται η επιχείρηση που μετέχει άμεσα στην παράβαση, εν προκειμένω η θυγατρική, από εκείνη στην οποία καταλογίζεται η συμπεριφορά της θυγατρικής, δηλαδή τη μητρική εταιρία, η σοβαρότητα της παραβάσεως πρέπει να εκτιμάται λαμβανομένου υπόψη μόνο του κύκλου εργασιών της θυγατρικής προτού η μητρική εταιρία, κατόπιν της επιμετρήσεως του προστίμου, κριθεί εις ολόκληρον υπεύθυνη για την καταβολή του. Κατά την αναιρεσείουσα η μέθοδος αυτή εφαρμόστηκε στην προσβαλλόμενη απόφαση για τις λοιπές επιχειρήσεις που μετείχαν στη σύμπραξη, ενώ μόνο στην ίδια επιβλήθηκε κύρωση κατ' αυτόν τον τρόπο, πράγμα που αποτελεί δυσμενή διάκριση και είναι αδικαιολόγητο.

27 Επικουρικώς, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, επειδή δεν εξέτασε αυτεπαγγέλτως εάν η προσβαλλόμενη απόφαση είχε επαρκή αιτιολογία η οποία να εξηγεί τους λόγους που οδήγησαν την Επιτροπή να παρεκκλίνει, σε ό,τι αφορά την αναιρεσείουσα, από τις εφαρμοστέες κανονιστικές ρυθμίσεις, από τη σχετική νομολογία και από τη μέθοδο η οποία εφαρμόστηκε για τις λοιπές επιχειρήσεις που εμπλέκονταν στην ίδια σύμπραξη όσον αφορά την επιμέτρηση του προστίμου. Η διαφορετική αυτή μεταχείριση, ελλείψει αντικειμενικής δικαιολογήσεως η οποία να την εξηγεί, συνιστά παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως.

28 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως είναι αβάσιμος ως προς όλα τα σκέλη του.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

29 Προκειμένου να εκτιμηθεί ο υπό κρίση λόγος αναιρέσεως, πρέπει να υπομνησθεί η επιχειρηματολογία που προέβαλε η αναιρεσείουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

30 Από το εισαγωγικό δικόγραφο της δίκης το οποίο κατατέθηκε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου καθώς και από τις σκέψεις 98 έως 103 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η αναιρεσείουσα προέβαλε, κατ' ουσίαν, πέντε επιχειρήματα για να αμφισβητήσει τον καθορισμό του βασικού ποσού το οποίο η Επιτροπή χρησιμοποίησε για την επιμέτρηση των προστίμων. Πρώτον, επανέλαβε ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε να χαρακτηρίσει τις επίμαχες συμπεριφορές ως ενιαία και διαρκή παράβαση. Δεύτερον, υποστήριξε ότι δεν ήταν δυνατός ο υπολογισμός των βασικών ποσών επί τη βάσει των μεριδίων αγοράς. Τρίτον, προσήψε στην Επιτροπή παραβίαση της αρχής της ατομικής ευθύνης, επειδή συνεκτίμησε το σύνολο των πωλήσεων βιομηχανικών σάκων που πραγματοποίησε η αναιρεσείουσα στις επηρεαζόμενες από τη σύμπραξη χώρες. Τέταρτον, προέβαλε ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε να στηριχθεί στις πωλήσεις του 1996 για να υπολογίσει τα μερίδια αγοράς, δεδομένου ότι οι πωλήσεις της μειώθηκαν σημαντικά στη συνέχεια. Πέμπτον, υποστήριξε ότι το πρόστιμο ποσού 42 εκατομμυρίων ευρώ που της επιβλήθηκε ήταν προδήλως δυσανάλογο, ιδίως σε σχέση με το όφελος που η ίδια μπορούσε να αντλήσει από την παράβαση.

31 Από τις σκέψεις 104 και 115 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει συναφώς ότι, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η αναιρεσείουσα υποστήριξε ότι η Επιτροπή είχε υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, επειδή υπολόγισε το μερίδιο αγοράς της αναιρεσείουσας όχι βάσει των δικών της πωλήσεων, αλλά προσμετρώντας επίσης σε αυτό τις πωλήσεις της μητρικής της εταιρίας, ήτοι της Armando Álvarez. Απαντώντας σε ερώτηση που έθεσε το Γενικό Δικαστήριο, η αναιρεσείουσα διευκρίνισε ότι το επιχείρημα αυτό έπρεπε να θεωρηθεί ως ανάπτυξη των λόγων ακυρώσεως που η ίδια είχε προβάλει κατά την έγγραφη διαδικασία.

32 Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι κανένας από τους λόγους ακυρώσεως που είχε αναπτύξει η αναιρεσείουσα με το δικόγραφο της προσφυγής της δεν αφορούσε τον φερόμενο ως εσφαλμένο υπολογισμό του μεριδίου αγοράς που προβλήθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση. Εξ αυτού συνήγαγε ότι το επιχείρημα αυτό έπρεπε να χαρακτηριστεί ως νέος ισχυρισμός και το απέρριψε ως απαράδεκτο κατ' εφαρμογή του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου.

33 Καθόσον η αναιρεσείουσα υποστηρίζει, κατ' αναίρεση, ότι το επιχείρημα που αντλείται από το σφάλμα κατά τον καθορισμό του μεριδίου αγοράς προβλήθηκε προς ενίσχυση των λόγων ακυρώσεως που η ίδια προέβαλε πρωτοδίκως υπό τους τίτλους «Πλάνη στην οποία υπέπεσε η Επιτροπή κατά την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών», «Παράβαση του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 [του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων [81 ΕΚ] και [82 ΕΚ] (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25)], και των κατευθυντήριων γραμμών για τον υπολογισμό των προστίμων [που επιβάλλονται δυνάμει του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και του άρθρου [65, παράγραφος 5, ΑΧ] (ΕΕ 1998, C 9, σ. 3)]», καθώς και παραβίαση της «αρχής της ίσης μεταχειρίσεως και της αναλογικότητας κατά τον καθορισμό του ποσού [του προστίμου]», αρκεί να επισημανθεί ότι η γενικότητα του τίτλου ενός λόγου που προβάλλεται με το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο δεν μπορεί να καλύψει την προβολή, σε μεταγενέστερο στάδιο της δίκης, συγκεκριμένων επιχειρημάτων τα οποία δεν συνδέονται αρκούντως στενά με τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν με το δικόγραφο αυτό.

34 Στην υπό κρίση υπόθεση, από την εξέταση των στοιχείων της δικογραφίας προκύπτει ότι η αναιρεσείουσα, με το δικόγραφο της προσφυγής της, ανέπτυξε, υπό τους τίτλους των οποίων έγινε μνεία στην προηγούμενη σκέψη, πλείονα συγκεκριμένα επιχειρήματα σχετικά με την επιμέτρηση του προστίμου που της επέβαλε η Επιτροπή, χωρίς εντούτοις να αμφισβητήσει το γεγονός ότι κατά τον υπολογισμό του δικού της μεριδίου αγοράς προσμετρήθηκαν τόσο οι πωλήσεις που πραγματοποιούσε η ίδια όσο και εκείνες που πραγματοποιούσε η Armando Álvarez. Η συνεκτίμηση, όμως, του μεριδίου αγοράς, όσον αφορά την πραγματική οικονομική δυνατότητα των αυτουργών παραβιάσεων των κανόνων του δικαίου της Ένωσης να προξενήσουν σημαντική βλάβη στον ανταγωνισμό, αποτελεί ουσιώδες στοιχείο της μεθόδου υπολογισμού του προστίμου, οπότε κάθε αμφισβήτηση της μεθόδου

αυτής εκ μέρους της αναιρεσείουσας έπρεπε να έχει διατυπωθεί συγκεκριμένα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ήδη από το στάδιο του εισαγωγικού της δίκης δικογράφου (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση SGL Carbon κατά Επιτροπής, C-564/08 P, EU:C:2009:703, σκέψη 31).

35 Κατά συνέπεια, ορθώς το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε στη σκέψη 116 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως το επιχείρημα που η αναιρεσείουσα άντλησε από σφάλμα υπολογισμού στο οποίο υπέπεσε η Επιτροπή κατά τον καθορισμό του μεριδίου της αγοράς, επειδή προσμέτρησε σε αυτό τις πωλήσεις της μητρικής της εταιρίας.

36 Υπό τις συνθήκες αυτές, παρέλκει η εξέταση εκ μέρους του Δικαστηρίου του βασίμου του επιχειρήματος αυτού.

37 Καθόσον η αναιρεσείουσα υποστηρίζει, επικουρικώς, ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, επειδή δεν εξέτασε αυτεπαγγέλτως εάν η προσβαλλόμενη απόφαση είχε επαρκή αιτιολογία η οποία να εξηγεί τους λόγους που οδήγησαν την Επιτροπή να παρεκκλίνει από τους κανόνες που διέπουν την επιμέτρηση των προστίμων, όπως τους είχε εφαρμόσει για τις λοιπές επιχειρήσεις που είχαν μετάσχει στην ίδια σύμπραξη, επισημαίνεται ότι η αναιρεσείουσα ουδόλως επικαλέστηκε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου την ύπαρξη, μεταξύ των επιχειρήσεων αυτών και της ιδίας, διαφορετικής μεταχειρίσεως όσον αφορά τον καθορισμό του μεριδίου της αγοράς για την επιμέτρηση του προστίμου.

38 Δεδομένου ότι ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου δεν προβλήθηκε κανένα συναφές επιχείρημα, δεν μπορεί να του προσαφθεί ότι δεν εξέτασε αυτεπαγγέλτως εάν στην προσβαλλόμενη απόφαση διαλαμβανόταν αιτιολογία δυνάμενη να δικαιολογήσει υποτιθέμενη διαφορετική μεταχείριση, εφόσον δεν κλήθηκε να ασκήσει τον δικαστικό του έλεγχο ως προς το σημείο αυτό.

39 Εφόσον πρέπει να γίνει δεκτό ότι το επιχείρημα που αντλείται από τη διαφορετική αυτή μεταχείριση είναι νέο, δεν μπορεί να εξεταστεί κατ' αναίρεση. Ειδικότερα, η αναιρετική αρμοδιότητα του Δικαστηρίου περιορίζεται, κατ' αρχήν, στον έλεγχο της νομικής λύσεως που δόθηκε ενόψει των ισχυρισμών που προβλήθηκαν ενώπιον του δικαστηρίου της ουσίας (απόφαση FLSmidth κατά Επιτροπής, EU:C:2014:284, σκέψη 42). Κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως προς όλα τα σκέλη του.

40 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι κανένας από τους δύο λόγους που προβάλλει η αναιρεσείουσα προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτός και, κατά συνέπεια, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί του αιτήματος αντικαταστάσεως του σκεπτικού που υπέβαλε η Επιτροπή

Επιχειρηματολογία της Επιτροπής

41 Η Επιτροπή ζητεί με το υπόμνημα αντικρούσεως από το Δικαστήριο να προβεί σε αντικατάσταση του σκεπτικού στη σκέψη 47 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Κατά την Επιτροπή, το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε το περιεχόμενο των αποδεικτικών στοιχείων που είχαν προσκομιστεί ενώπιόν του, επειδή στηρίχθηκε στη δήλωση προσώπου που μετείχε σε συνάντηση της υποομάδας «blockbags» προκειμένου να κρίνει ότι η αναιρεσείουσα δεν μετείχε στην ίδια συνάντηση, καίτοι η επωνυμία της περιλαμβανόταν στον κατάλογο των συμμετεχόντων σε αυτή.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

42 Κατά το άρθρο 116 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όπως αυτός ίσχυε κατά τον χρόνο υποβολής του εν λόγω αιτήματος, τα αιτήματα του υπομνήματος αντικρούσεως έχουν ως αντικείμενο την απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως ή την αναίρεση, ολική ή μερική, της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου ή την αποδοχή των αιτημάτων που υποβλήθηκαν πρωτοδίκως. Το άρθρο 113 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου επιβάλλει τις ίδιες απαιτήσεις όσον αφορά τα αιτήματα των αιτήσεων αναιρέσεως (απόφαση Edwin κατά ΓΕΕΑ, C-263/09 P, EU:C:2011:452, σκέψη 83).

43 Στην υπό κρίση υπόθεση, όμως, το αίτημα της Επιτροπής δεν έχει ως αντικείμενο την αναίρεση, έστω και μερική, της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αλλά την τροποποίηση διαπιστώσεως στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο κατά την εξέταση του πρώτου λόγου ακυρώσεως τον οποίο προέβαλε ενώπιόν του η αναιρεσείουσα και ο οποίος, εξάλλου, απορρίφθηκε.

44 Ως εκ τούτου, το αίτημα αυτό πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο.

Επί των δικαστικών εξόδων

45 Δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι αβάσιμη το Δικαστήριο αποφαίνεται επί των δικαστικών εξόδων.

46 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του ίδιου Κανονισμού, που εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, αυτού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η αναιρεσείουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδά της, καθώς και σε αυτά στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή στην κατ' αναίρεση δίκη, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της δεύτερης.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει την Plásticos Españoles SA (ASPLA) στα δικαστικά έξοδα της κατ' αναίρεση δίκης.

(υπογραφές)